مرکز مطالعات استراتژیک و منطقوی

د ستراتېژيکو او سيمه‌ييزو څېړنو مرکز

تحلیل هفته

شماره: ۸۶ (از ۲۹ سنبله الی ۵ میزان ۱۳۹۳ هـ ش)

این نشریه مجموعۀ تحلیل رویدادهای مهم سیاسی و اقتصادی هفته‌وار است که به زبان‌های پشتو، دری، انگلیسی و عربی، توسط مرکز مطالعات استراتژیک و منطقوی تهیه و نشر می‌گردد، تا نهادهای سیاست‌گذار از آن استفاده نمایند.

آنچه در این شماره می‌خوانید:

- مقدمه ۳

نوی حکومت او راتلونکې ننګونې

- د ټاکنو پر پایله څو ټکي ۴
- لنډمهالي حل لاره؛ د ستونزې پیل که پای؟ ۵
- موازي جوړښتونه ۶
- امنيتي تړون ٦
- سوله ۷

ACKU

پیام مشوره‌های حامد کرزی به حکومت جدید

- خواست‌های پاکستان ۱۰
- روابط با امریکا و غرب ۱۱

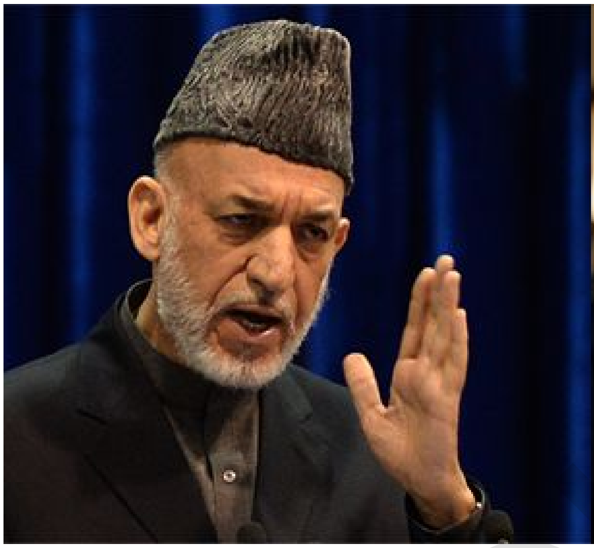

مقدمه

در این شمارۀ «تحلیل هفته»، موضوعات چون تشکیل حکومت وحدت ملی، چالش‌های پیشروی حکومت جدید و مشوره‌های اخیر رئیس جمهور کرزی به این حکومت را، از بخش تحلیل مرکز مطالعات استراتژیک و منطقوی می‌خوانید.

پروسۀ انتخابات ریاست جمهوری افغانستان پس از حدود شش ماه، با تقسیم قدرت میان دو نامزدی که در دور دوم باهم رقابت کردند، به پایان رسید. اگرچه این انتخابات نتیجۀ دلپسندی را برای افغان‌ها نداشت، ولی از آنجاییکه طولانی شدن این پروسه و جنجال‌ها میان دو نامزد ریاست جمهوری بر سر قدرت، افغان‌ها را دلسرد و مأیوس کرده بود، از توافق سیاسی آنان به سطح ملی و بین‌المللی استقبال شد.

این توافق سیاسی، کشور را لااقل از یک بحران و کشمکش‌های احتمالی نجات داد و زمینه را برای انتقال مسالمت‌آمیز قدرت مساعد ساخت؛ اما اینکه دو قدرت موازی در پیشبرد امور حکومت با اختلافات و مشکلاتی در آینده روبرو خواهند بود، حالا نگرانی جدی شمرده می‌شود.

رئیس جمهور کرزی نیز در نشست مراسم خدا حافظی با کارمندان دولتی، در آخرین سخنرانی خود به عنوان رئیس جمهور افغانستان، در مشوره‌های خود به حکومت جدید سفارش کرد که در روابط با امریکا و غرب محتاطانه برخورد کند.

اینکه هر دو نامزد تا چه حدی تعهدات خود را در این ترکیب جدید عملی خواهند کرد؟ و حکومت جدید در حال حاضر عملاً با چه مشکلات و چالش‌ها روبرو است؟ پرسش‌هایی اند که در کنار سائر مسائل در اینجا مورد بحث قرار گرفته‌اند.

ACKU

نوی حکومت او راتلونکې ننګوني

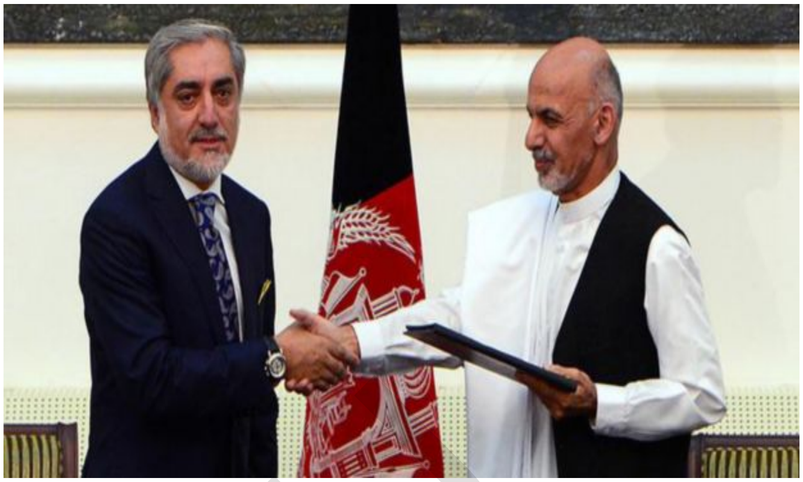

د ټاکنو پر پایله څو ټکي

د ټاکنو خپلواک کمیسیون پرته له دې چې د رایو د شمېر له مخې بریالی نوماند اعلان کړي، اشرف غني احمدزی د ولسمشر په توګه او ډاکټر عبدالله عبدالله د اجرایوي رییس په توګه اعلان کړل. که دا کمیسیون په رښتیا هم خپلواک و او په هېواد کې ټاکنې شوې وې، خلکو رایه ورکړې وه؛ نو بیا خو دا اعلان ستر شرم او د قوانینو تر پښو لاندې کول وو. د کمیسیون دنده دا وه چې د رایو د شمېر له مخې یو بریالی نوماند اعلان کړي، د سیاسي جوړجاړي ځای د ټاکنو کمیسیون نه و. ټاکنې دې ته نه وایي، چې خلک دې د خپلې خوښې نوماند ته رایه ورکړي او په پایله کې دې دواړه بریالي شي او هر یوې دې په حکومت کې 50 سلنه ونډه ولري.

که څه هم د دواړو ټاکنیزو ډلو له خوا په حکومت کې د واک د وېش په تړاو، د هوکړه لیک له لاسلیک سره لړترلږه د لومړي ځل لپاره د واک سوله ییز انتقال ته زمینه برابره شوه او په دې توګه هېواد له یوه احتمالي کشمکش څخه وژغورل شو؛ مګر له دې حقیقته سترګې نه شي پټېدلی، چې ټاکنیز جنجال ته د افغانستان د اساسي قانون له چوکاټه بهر حل لاره ولټول شوه او په پایله کې یې د ملي وحدت تر نامه لاندې حکومت جوړ شو. دا چې د دولت له وسله والو مخالفینو سره د سولې په خبرو کې تل لومړی شرط، پر هغوی د اساسي قانون منل وي؛ نو بیا خو ښه دا وه چې په دې جوړجاړي کې، چې اساسي قانون پکې تر پښو لاندې شو، د ملي وحدت د ښه مراعات لپاره د دولت وسله وال مخالفینو ته هم د ونډې ورکولو هڅه شوې وای.

دا هم د تأسف وړ ده، چې د دواړو نوماندانو تر منځ د لاسلیک شوي هوکړه لیک په پای کې د ملګرو ملتونو د استازي "یان کوبیش" او د امریکا د سفیر "جیمز کننګهم" نومونه د شاهدانو یا تضمین کوونکو په حیث لیکلي وو، چې واقعاً د افغانانو لپاره

ستر توهین دی. د ملګرو ملتونو د استازي نوم که تر یوه بریده د توجیه وړ وي؛ خو د امریکا د سفیر نوم بیا په ښکاره د دې ښودنه کوي، چې افغانستان ازاد نه دی او دا خبرې چې افغانستان یو ازاد هېواد دی، یوازې یوه کاذبه ادعا بلل کېدای شي.

لنډمهالې حل لاره؛ د ستونزې پیل که پای؟

افغانستان تل د پردیو له خوا د تپل کېدونکو لنډمهالو حل لارو قرباني شوی او دا ځل هم د ټاکنو د لانجې د هوارې لپاره، له یوې لنډمهالې حل لارې کار واخېستل شو. د ملي وحدت تر نامه لاندې، د پردیو د فشار په پایله کې د دوو ټاکنیزو ډلو ترمنځ واک په مساوي ډول ووېشل شو، چې په نتیجه کې به یې له شک پرته خورا کمزوری حکومت جوړېږي او په دې توګه به د راتلونکو پېنځو کلونو لپاره یو ځل بیا د امریکا او لوېدیځ د دسیسو پلي کېدو او په افغانستان کې د ګاونډیانو لاسوهنې ته لار هواره وي.

د ټاکنیزې پروسې له لارې د دواړو نوماندانو واک ته رسېدل په ښکاره د افغانستان د اساسي قانون تر پښو لاندې کېدل او د یوه ناقانونه حکومت د رامنځته کېدو په معنا دي. د کورنیو او بهرنیو فشارونو په پایله کې د اجرایوي ریاست د څوکۍ رامنځته کول، هغه پرېکړه ده چې دایمي حل لاره نه، بلکې په راتلونکي کې د ستونزو د دوام بنسټ اېښودل دي.

له ځینې افغانانو سره لاهم دا تمه شته ده، چې که دواړې ډلې په حکومت کې د خپلمنځي اختلافاتو ښکار نه شي، د دواړو لورو له خوا ورکړل شوې ژمنې به عملي شي؛ مګر دا ښکاره خبره ده، چې دوه موازي قدرتونه د حکومت چارې په هغه شان چې تمه یې کېده، هېڅکله هم مخته نشي وړلی او دا هغه حقیقت دی، چې د ملت ترڅنګ به ښایي له اشرف غني احمدزي او عبدالله عبدالله سره هم په دې اړه اندېښنې وي؛ ځکه ډېر داسې موضوعات په مخکې پراته دي، چې په تړاو یې د دوی ترمنځ د ټکر احتمال شته دی او دا چې له بریالی او ناکامې ډلې ګډ جوړ شوی حکومت به څومره وزن ولري؟ او څومره به یې تصمیمونه سره شریک وي؟ د راتلونکي په تړاو ناځوابه پوښتنه ده.

د نړۍ په کچه د افغانستان وروستۍ ټاکنې، چې یوه ټاکنیزه ډله وتوانېده د ټاکنو پایلې پوره شپږ میاشتې وځنډوي او په پایله کې هم دواړه نوماندان بریالي شي، د یوې نمونې په توګه ثبت شوې او که ولس له دغه حکومت خخه بیا هم څه تمه لري، دا به یوه تېروتنه وي او ملت باید اوس په دې پوه شوی وي، چې د یوې سترې توطئې قرباني او له سترو ازمویښتونو سره مخ دی.

د نوماندانو تر منځ لاسلیک شوی هوکړه لیک له تضادونو سره مل دی، چې په راتلونکي کې به د دواړو لورو تر منځ د ستونزو د دوام لامل وي. د کابینې له جوړېدو نیولې د نورو حکومتي جګپوړو او ټیټپوړو چارواکو تر ګومارنې پورې به د دواړو ډلو تر منځ ستونزې راولاړېږي. د ټاکنو د جنجال پای ته رسېدل، په حقیقت کې د افغانانو پر برخلیک د لوبو د یوې ډرامې پای او د بلې پیل دی.

کېدای شي ډاکټر اشرف غني احمدزی او ټاکنیزه ډله به یې تر یوه بریده په دې خوښ وي، چې رسماً د هېواد ولسمشر اعلان شو؛ خو دا به وروسته ورته څرګنده شي، چې د کرزي په څېر به د ده لاسونه هم له څو لورو تړل شوي وي. که د دواړو نوماندانو په اراده بدګوماني هم ونه کړو، خو لږ تر لږه دا څرګنده ده چې د اوسني توافق له مخې جوړ شوی ترکیب، هېواد هېڅکله هم له راتلونکو بدمرغیو نه شي ژغورلی.

موازي جوړښتونه

د ولسمشر په توګه د اشرف غني احمدزي تر اعلانولو وروسته نوموړي په خپله لومړۍ رسمي وینا کې پر خپلو ژمنو ټینګار وکړ او ویې ویل، چې نوی حکومت به موازي جوړښتونه له منځه یوسي. د موازي حکومتونو او جوړښتونو د ټکي هدف، تر ډېره بلخ ولایت او د دغه ولایت زورواکی والي عطامحمد نور وي.

عطامحمد نور د نوماندانو ترمنځ د هوکړه لیک تر لاسلیک کېدو وروسته هم له رسنیو سره په خبرو کې، اشرف غني احمدزی د خلکو د رایو له لارې واک ته رسېدلی ولسمشر ونه باله او ویې ویل چې دی به د ولسمشر د لوړې په مراسمو کې ګډون ونه کړي.

خو د اشرف غني احمدزي په لومړۍ وینا کې د موازي جوړښتونو د له منځه وړلو په تړاو بیا نوموړي ویلي، چې د ده لړې کول اسانه کار نه دی. ځکه نو داسې ښکاري چې په واک کې د عطامحمد نور د ډلې ۵۰ سلنه ونډه او نور لاملونه به د دې لامل شي، چې اشرف غني احمدزی خپله دا ژمنه پوره نه شي کړای.

د تېرې دورې په پرتله به راتلونکی حکومت له خورا زیاتو ننګونو سره مخ وي، له یوې خوا د تېرې دورې ستونزې ورپاتې دي چې د پاکستان توغندیز بریدونه او له پاکستان سره رواني ستونزې، د هېواد امنیت او سوله، اداري فساد او نورې ټولنیزې ستونزې یې د بېلګې په توګه یادولی شو؛ او له بلې خوا په حکومت کې دننه دوه موازي قدرتونه هغهستره ستونزه ده، چې ښایي یو نوماند یې هم له امله خپلې ورکړې ژمنې پوره نه شي کړای.

امنیتي تړون

د انتخاباتي لانجې له پای ته رسېدو سره سم، امریکايي چارواکو تر یوې اوونۍ پورې د افغانستان او امریکا تر منځ د امنیتي تړون د لاسلیک خبره وکړه؛ کوم څه چې په افغانستان او سیمه کې د امریکا د راتلونکو پلانونو او دسیسو د تطبیق لاره پرانیزي.

که دا تړون په هماغه بڼه په پټو سترګو لاسلیک شي، چې متن يې د ولسمشر کرزي له خوا راغوښتل شوې مشورتي لويې جرګې ته وړاندې شوی و، دا به د افغانستان د دايمي ستونزو پيلامه وي. په دغه تړون کې د هغو موضوعاتو په تړاو، چې ځينې افغانانو يې د لاسليک لپاره دليل ګرځاوه، له افغانستان سره د هېڅ ډول الزامي مرستو ژمنه نه ده شوې.

داسې ګنګوسې شته دي، چې د نوي ولسمشر د لوړې تر مراسمو 24 ساعته وروسته به، د کابل-واشنګټن امنيتي سند لاسليک شي. پر حامد کرزي د دغه سند د نه لاسليک کولو له کبله، په هېواد کې دننه او له هېواده بهر بېلابېل فشارونه وارد شول؛ خو کرزي د امنيتي تړون د لاسليک له کبله د افغانستان راتلونکې بدمرغي درک کړه او د دغه تحميلي او ننګين تړون د لاسليک لومړنی شرط يې د سولې د راتګ لپاره د عملي کار پيلول کېښود، کوم څه چې امريکا يې نه غواړي.

خو اوس د ټاکنيز جنجال له پای ته رسېدو سملاسي وروسته، ډاکتر عبدالله عبدالله له سي ان ان ټېلوېزيون سره په مرکه کې ويلي، چې د ولسمشر د لوړې له مراسمو يوه اونۍ وروسته به، د کابل او واشنګټن تر منځ امنيتي سند لاسليک شي؛ له دې وړاندې اشرف غني احمدزی هم د دغه سند له لاسليک سره موافقه ښودلې؛ خو د ولسمشر په توګه د دغه ستر مسؤوليت پر وړاندې ښايي لرترلږه څه ملاحظې ولري؛ ځکه د تړون لپاره چمتو شوی متن دا مهال د غالب او مغلوب تر منځ د تړون بڼه لري او افغانستان ته هېڅ ډول ژمنه نه ده پکې ورکړل شوې؛ مګر ډاکتر عبدالله عبدالله يې په اړه له وخته مخکې څرګندونې کوي، چې د بهرنيو فشارونو ښکارندويي دي.

د افغانستان د ټاکنيز بهير بدنامېدل او بيا دومره اوږدېدل اصلا د يوه کمزوري او له اختلافاتو ډک حکومت د رامنځته کولو لپاره دسيسه وه، چې په پايله کې به يې امريکا د ولسمشر او اجرايوي رييس تر منځ له اختلافاتو په ګټې اخېستنې سره، د خپلو ګټو د ترلاسه کولو په لټه کې وي.

په راتلونکي حکومت به د دغه سند د اوسنۍ بڼې د لاسليک لپاره فشارونه سملاسي پيل شي؛ خو که د افغانستان راتلونکی په پام کې ونه نيول شي او په پټو سترګو لاسليک شي، همدا به د افغانستان د بدمرغۍ پيلامه وي.

سوله

د سولې راتګ هم اوس د ټولو افغانانو پر خولو د شعار په توګه ګرځي راګرځي؛ خو د سولې پر وړاندې تر ټولو ستر خنډ د امريکا او افغانستان تر منځ د لاسليک کېدونکي امنيتي تړون په چوکاټ کې دلته پاتې کېدونکي بهرني سرتېري دي او په افغانستان کې د امريکا د نظامي حضور له دوام سره د سولې د راتګ شعار د ملت د غولولو په معنا دی.

حامد کرزي د ځووم ځل لپاره دا خبره په خپله وروستی وینا کې بیا هم تکرار کړه، چې د افغانستان سوله د امریکا او پاکستان په لاس کې ده. دا هغه حقیقت دی، چې اوس ټولو افغانانو منلی دی. په رښتیا هم امریکا د افغانستان د جګړې په دوام کې خپلې ګټې ویني او که یې غوښتي وی، په افغانستان کې د سولې ټینګښت په تېرو کلونو کې هم شونی و.

که څه هم اشرف غني احمدزي افغانانو ته ټینګې ژمنې ورکړې او د ولسمشر په توګه یې په خپله لومړی وینا کې هم وویل، چې د دولت له وسله والو مخالفینو سره به یې سوله لومړی کار وي او په ډاګه یې کړه، چې سیاسي مسائل باید د سیاسي حل لارو له مخې حل او فصل شي؛ مګر د سولې پر وړاندې د نورو بنسټیزو لاملونو ترڅنګ د حکومت په دننه کې دوه دریځونه هم یو جدي خنډ بلل کېږي. ډاکتر عبدالله عبدالله له سي ان ان سره په وروستی مرکه کې ویلي، چې که وسله وال طالبان جګړې ته دوام ورکړي، نو حکومت هم باید د سولې پر ځای له هغوی سره د جګړې لار غوره کړي.

پیام مشوره‌های حامد کرزی به حکومت جدید

حامد کرزی در روزهای اخیر ریاست جمهوری خود که در مراسم خدا حافظی با کارمندان دولتی در ارگ ریاست جمهوری سخن می‌گفت، با اشاره به چالش‌های آینده در برابر حکومت جدید افغانستان، مشوره‌هایی را بر اساس تجربهٔ سیزده سالهٔ حکومت خود با حکومت آیندهٔ کشور شریک ساخت.

هرچند دست حامد کرزی در زمان حکومتش به دلیل توطئه‌های امریکا و غرب بسته بود، ولی با آن هم برخی موقف‌گیری‌های او در سال‌های اخیر ریاست جمهوری‌اش، لااقل نشانگر نارضایتی و ایستادگی وی در مقابل امریکا و غرب بود.

آقای کرزی در آخرین سخنرانی خود به حیث رئیس جمهور افغانستان، یک بار دیگر با انتقاد از سیاست‌های دوگانهٔ امریکا در قبال افغانستان، از حکومت آیندهٔ کشور خواست تا در روابط با امریکا و کشورهای غربی محتاط باشد. به گفتهٔ او، امریکا در افغانستان اهداف مشخصی را دنبال می‌کند و به خاطر رسیدن به اهدافش خواهان تامین صلح در افغانستان نیست.

رئیس جمهور کرزی امریکا و پاکستان را مانع اصلی تامین صلح در افغانستان خواند و با اشاره به مداخلهٔ پاکستان در امور افغانستان، اظهار داشت که پاکستان در طول سال‌های گذشته تلاش پذیرش خط دیورند از سوی افغان‌ها و تسلط بر سیاست خارجی افغانستان را داشت.

ACKU

خواست‌های پاکستان

حامد کرزی در جریان سخنرانی خود، پاکستان را یک مانع بزرگ در راه صلح افغانستان عنوان نموده به شرط‌های دوگانۀ جانب پاکستان در پروسۀ صلح افغانستان، اشاره کرد. با آنکه قضیۀ خط دیورند تا حدی عادی شده است؛ اما تلاش پاکستان برای کنترول سیاست خارجی افغانستان، یک قضیه بسیار مهم بوده و قابل تجاهل نمی‌باشد.

بدون شک تعامل و مبارزه با سیاست دوگانۀ پاکستان در قبال افغانستان، کار آسان نیست. پاکستان نیز این سیاست را با همکاری امریکا اختیار نموده است. پس از اعلام اشرف غنی احمدزی به عنوان ریس جمهور منتخب افغانستان، بلافاصله نواز شریف نخست وزیر پاکستان به او تبریکی گفته و او را برای سفر به پاکستان دعوت نمود. اما در پشت پرده، نظامیان پاکستانی در همان شب ۱۹ راکت بر ولایت کنر نیز پرتاب کردند که این خود بی‌صلاحیتی نوازشریف در قضیۀ افغانستان را نشان می‌دهد. حقیقتاً استخبارات نظامی پاکستان (آی اس آی) سیاست خارجی پاکستان در قبال کشمیر، هند و افغانستان را میراث خود می‌داند.

ایجاد یک راه‌کار نیرومند مبارزه با سیاست دشمنانۀ پاکستان، باید در اولویت‌های کاری رئیس جمهور و حکومت آینده قرار داشته باشد؛ چون در دورۀ سیزده‌سالۀ گذشته سیاست خارجی کشور در قبال پاکستان بسیار ضعیف بوده و اگر به ادامۀ همان سیاست، بجای اردوی پاکستان به حکومت ملکی تکیه شود، بدون شک افغانستان از شر پاکستان نجات نخواهد یافت.

کشمکش‌هایی که همین حالا در پاکستان جریان دارند و طرفداران عمران خان و طاهر القادری برای برکنار کردن نواز شریف دست به اعتراض زده‌اند، بیشتر تحلیلگران به این نظر اند که از حمایت استخبارات نظامی آن کشور برخوردار اند و از همین‌رو نواز شریف توان مبارزه با آن‌ها را ندارد. بناء حکومت ملکی پاکستان در قضیۀ صلح افغانستان چه کاری کرده می‌تواند؟! بهتر است حکومت جدید افغانستان از اردوی پاکستان پاسخ صریحی درخواست نماید که آیا در «عمق استراتژیک» پاکستان، بجز از این دو خواست عمق دیگری نیز است یا خیر؟ تا پس از آن بربنیاد گفتگو با اردوی پاکستان، مشکل افغانستان با این کشور را، در سطح جهانی مورد مناقشه قرار داده حل نماید. ولی باید به یاد داشت که این همه به تعامل حکومت افغانستان با امریکا نیز بستگی دارند، چون پاکستان به کمک انگلیس و امریکا این سیاست را به پیش می‌برد.

ACKU

روابط با امریکا و غرب

مشوره‌های حامد کرزی به حکومت جدید، به عنوان کسی که تجربهٔ سیزده سالهٔ روابط نزدیک با امریکا و غرب دارد، سوء نیت‌های آن‌ها در قبال افغانستان برایش نمایان شده و گاه‌گاهی در مقابل آن‌ها موقف‌گیری‌های مخالف نیز داشته است، مشوره‌ای است که اگر حکومت جدید واقعاً به آن توجه نکند، افغان‌ها به وضعیت بدتری نسبت به سیزده سال گذشته خواهند رسید و حسرت کرده‌ها و ناکرده‌های گذشتهٔ امریکا و غرب در افغانستان را خواهند خورد.

برای مردم افغانستان واضح شده که امریکا هیچ‌گاه برای قدرتمندی و نیرومندی افغان‌ها کمک نکرده و همیشه زیر کاسه، نیم کاسه‌ای وجود داشته است. کمک‌های امریکا با افغانستان، تنها برای تامین منافع خود شان بود. نیت خصمانهٔ غربی‌ها در قبال زمینه‌سازی برای ادامهٔ اعمال شوم آن‌ها در افغانستان، نیز به همه‌گان روشن است؛ ولی مهم‌تر این است که کشورهای غربی نه تا حال خواهان تامین صلح در افغانستان بودند و نه هم در آینده می‌خواهند تا در افغانستان صلح بیاید.

با آنکه رئیس جمهور جدید نیز از کنفرانس بن ۲۰۰۱ تاکنون در نظام سیاسی و حکومتی کشور دخیل بوده، اما مشوره‌های کرزی را باید هرگز فراموش نکند. هرچند می‌دانیم که موقف‌گیری‌های مخالف و واکنش‌های تند رئیس جمهور کرزی سبب تغییر پالیسی امریکا در قبال افغانستان نشد، پس برای حکومت آینده نیز بسیار مشکل خواهد بود که امریکا را به سیاست صادقانه با افغانستان وادار کند.

رئیس جمهور جدید باید بیاندیشد که چرا پروسهٔ انتخابات تا شش ماه به درازا کشیده شد؟ چرا یک پروسهٔ ملی تا این حد بدنام شد؟ دست‌های پشت پرده را که پروسهٔ انتخابات را به بحران کشانیدند، بشناسد و بداند که چه اهدافی داشتند؟

امریکا، ناتو وکشورهای غربی اهداف خود را با ادامهٔ جنگ در افغانستان دنبال می‌کنند و سخن از همکاری با افغانستان، تنها یک شعار است و بس. اکنون که امریکا از امضای پیمان امنیتی میان افغانسان و امریکا در مدت یک هفته سخن می‌گوید، خودش ثبوت این مدعاست که مقامات افغان به آن‌ها همین قدر ارزش دارند که از طریق آنان برای عملی نمودن پلان‌ها وبرنامه‌های خود راهی بگشاید. اگر حکومت جدید به همکاری‌های شعارگونهٔ امریکا اکتفا نموده و به دسیسه‌های دراز مدت آن‌ها توجه نکند، هیچ‌گاه آنچه را که مردم افغانستان چشم به راه آن است، به دست نخواهد آورد. پایان

ارتباط با ما:

ایمیل: info@csrskabul.com – csrskabul@gmail.com

وب سایت: www.csrskabul.com

شمارهٔ تماس: 784089590 (+93)